

Som døpt medlem, og prest, i Den norske Kirke føler jeg et sterkt behov for å uttrykke noen refleksjoner i forbindelse med høring om Vigselsliturgi og forbønnsliturgi for likekjønnede og ulikekjønnede par.

Jeg mener ekteskapet er en ordning for en kvinne og en mann. Derfor mener jeg det er galt å innføre en slik liturgi. Når det allikevel skjer, er det positivt at den «gamle» vigsels liturgien bevares. Det gir meg noe jeg kan klamre meg til i en fortvila situasjon. Men jeg undres på hvor holdbart det i lengden vil være å ha to ulike ekteskapsliturgier som bygger på to grunnleggende forskjellige ekteskapsyn.

Slik jeg ser det finnes det ingen bibeltekster som definerer likekjønnet samliv som ekteskap. Er det riktig å ta tekster ut av sin sammenheng for å begrunne likekjønna samliv? Er det naturlig å vie kvinne og mann uten å lese bibeltekster som sier noe om forholdet mellom kvinner og menn?

Det har flere ganger blitt avvist å ta med barne- og familieperspektivet i debatten om likekjønnet vigsel. Jeg opplever at det er totalt uansvarlig. Som kirke opplever jeg at det er viktig å alltid støtte den svakeste parten. Jeg erkjenner at mange homofile har det veldig vanskelig. Vi må hjelpe og møte dem på gode måter. Men jeg tror ikke dette er en god måte å møte de homofile på. Vi må våge å spørre hvem der den svakeste parten. Min påstand er at det er de barna som er offer for surrogati og menneskehandel. Jeg mener det er totalt uansvarlig å innføre en slik liturgi uten å grundigere se på denne sammenhengen.

Det har skjedd en radikal holdningsendring i samfunnet på få år. Er det alltid riktig å følge flertallet? Skal kirken alltid være politisk korrekt?

Ole Johan Stokstad
sokneprest